

ป่าจ๋ายιάคั ซุมซนจ๋ายιάคั

บ้านเล็กในป่าใหญ่แห่งทอวพากุมิ... ห้วยเขย่ง

“โธโธ”

“โธโธ”

เล่าเรื่องบ้านของหนูที่รอคอยได้ยินเสียงต้นไม้ต้นนี้ทุกที ก็บ้านของหนูอยู่ในโลกสีเขียวที่ตำบลห้วยเขย่ง แห่งพื้นที่ป่าทอวพากุมิ จังหวัดกาญจนบุรี พื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ แผลวรวมเอาความที่สุกในโลโก้ตัวหลายอย่าง อยากรู้แล้วละซิว่าจะไร

“ปูราชินี” ปูน้ำจืด ประเภทปูป่า ได้รับการตั้งชื่อเพื่อถวายพระเกียรติแด่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในโอกาสทรงมีพระชนมายุครบ 5 รอบ “ปูราชินี” มี 3 สีแดง ขาว น้ำเงิน เหมือนกับธงชาติของเราเลย พบที่เดียวในโลกที่ป่าทองผาภูมิเท่านั้น

“ค้างคาวกิตติ” ค้างคาวที่ตัวเล็กที่สุดในโลก ก็ถูกค้นพบที่ป่าทองผาภูมิอีกเหมือนกัน

แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ “ไอโฮ ไอโฮ” ได้ยังไง ยังมีผีเสื้อหนอนม้วนใบชนิดใหม่ของโลก 2 ชนิด ผีเสื้อใบคูดัด และผีเสื้อแมงคณีย์ อีกนะ นี่ยังไม่รวมถึงบรรดาพันธุ์พืชต่างๆ ที่ค้นพบใหม่ในวงศ์ต่างๆ ที่ค้นพบในป่าทองผาภูมิ เช่น นมแดงทองผาภูมิ เอื้องสิงโตทองผาภูมิ เอื้องจิตติมา ฯลฯ ที่ค้นพบได้มากมายอย่างนี้เพราะที่นี้เป็นป่าพุ่มที่อุดมสมบูรณ์

บ้านของหนูอยู่ในตำบลห้วยเขย่ง เป็นส่วนหนึ่งของป่าทองผาภูมิ ที่ตำบลนี้เรามีกัน 8 หมู่บ้าน 10 ชุมชน คือ บ้านท่ามะเดื่อ บ้านปากลำปี่ลือก บ้านห้วยเขย่ง

บ้านประจำไม้ บ้านไร่ป่า บ้านไร่ บ้านห้วยปากคอก บ้านรวมใจ บ้านวังน้ำเขียว บ้านเตาถ่าน ผู้ใหญ่นุญเนียม แห่งบ้านท่ามะเดื่อ หรือลุงผู้ใหญ่ของพวกเรา เล่าให้หนูฟังว่า แต่ก่อนพวกเราอยู่บริเวณเขื่อนเขาแหลม พอมีการสร้างเขื่อน พวกเราก็ตายมาอยู่ที่ห้วยเขย่งกัน จากเดิมที่เคยทำนาทำไร่ ปลูกพืชผัก เลี้ยงสัตว์ วิถีชีวิตของพวกเราเลยเปลี่ยนไป

“ย้อนหลังไป คนที่นี้ส่วนมากจะทำนา ไร่นากว้างมาก เลี้ยงสัตว์กันสบายมาก พอย้ายมาอาศัยที่เปลี่ยนหมด เพราะพื้นดินไม่เหมือนกัน เป็นที่ราบสูงชัน เป็นหินปูน ทำนาไม่ได้เลยต้องเปลี่ยนไปทำไร่ข้าวโพด ทำไร่ฝ้าย ไร่มันสำปะหลัง ชาวบ้านก็ไม่ค่อยมีความรู้ ทำไปขาดทุนไป ได้กำไรน้อย ไปปรวยกับพวกขายยา ขายปุ๋ย”

เมื่อปลูกข้าวไม่ได้เหมือนเดิม พืชผัก ที่เคยปลูกกินเองได้ ก็ไม่ได้เหมือนเก่า ความเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ก็เกิดขึ้น ปลูกไม้ผลก็ไม่ออกลูกให้กิน ครูปอที่โรงเรียนสมาคมป่าไม้ อุทิศแห่งประเทศไทยบอกว่า

“เพราะที่นี้มีความเป็นหินเยอะกว่าที่เก่า พอจะปลูกผลไม้ ก็มีแต่ใบไม่มีลูก แต่ก่อนเงินมีความสำคัญน้อยมาก เพราะจะกินอะไรก็หาได้ง่ายๆ ปลูกได้ง่ายๆ แต่ทุกวันนี้จะกินอะไร ก็ต้องซื้อจากรถกับข้าว เพราะปลูกไม่ค่อยได้ เนื่องจากไม่มี ประสิทธิภาพ ไม่มีองค์ความรู้เรื่องนี้ เขาไม่ปลูกเพราะหมด ค่าน้ำเดือนหนึ่งเป็นร้อยแต่ขายผักได้ไม่กี่สิบบาท” ครูบอ บอกเล่าอย่างมีหลักการ

เมื่อปลูกข้าวไว้ได้เหมือนเดิม พืชผัก

ที่เคยปลูกกินเอาไว้ได้ก็ไว้ได้เหมือนเก่า

ความเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ก็เกิดขึ้น

ปลูกไว้ผลก็พอออกลูกให้กิน

จนเมื่อปี พ.ศ. 2545 ก่อนหนูเกิด วันหนึ่งก็มีพี่ๆ จากบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) หรือ ปตท. ได้นำนักวิจัยจากโครงการ พัฒนาความรู้และศึกษานโยบายการจัดการทรัพยากรชีวภาพ ในประเทศไทย (Biodiversity Research and Training Program : BRT) เข้ามาศึกษาวิจัยในโครงการของผาภูมิตะวันตก โดยบอก ว่าเป็นโครงการที่จะพัฒนาและสนับสนุนการวิจัยความหลากหลายทางชีวภาพซึ่งจัดทำเป็นแบบงานวิจัยครั้งแรกในประเทศไทย เชิงพื้นที่ ในบริเวณของผาภูมิตะวันตก โดยใช้ชีวภาพและ ภูมิปัญญาของชุมชนท้องถิ่นเป็นฐานสำคัญในการเรียนรู้ ฟังดู เป็นวิชาการ ลุงผู้ใหญ่เล่าให้เราฟังอย่างง่ายๆ ว่า

“เขาเข้ามาให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องทรัพยากร ธรรมชาติ ดิน น้ำ ป่าต่างๆ เข้ามาทำการวิจัยกันหลายคน เท่าที่พี่บคือธรรมชาติเปลี่ยนไปพอสมควร เหลือป่าอยู่ไม่กี่ แห่ง พอมีความรู้ตรงนี้ก็เกิดเป็นแนวคิดในการอนุรักษ์พื้นที่ป่า อย่างจริงจัง ชักชวนกันมาร่วมป้องกันป่าตรงนี้ไว้ สำหรับ เยาวชน ให้มีส่วนร่วมในการสำรวจพันธุ์ไม้ พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ เข้าไปศึกษาจัดซื้อพันธุ์ไม้ต่างๆ ศึกษาไปเดินดูน้ำในลำห้วย จนกลายเป็นนักวิจัยตัวน้อยๆ ด้วย”

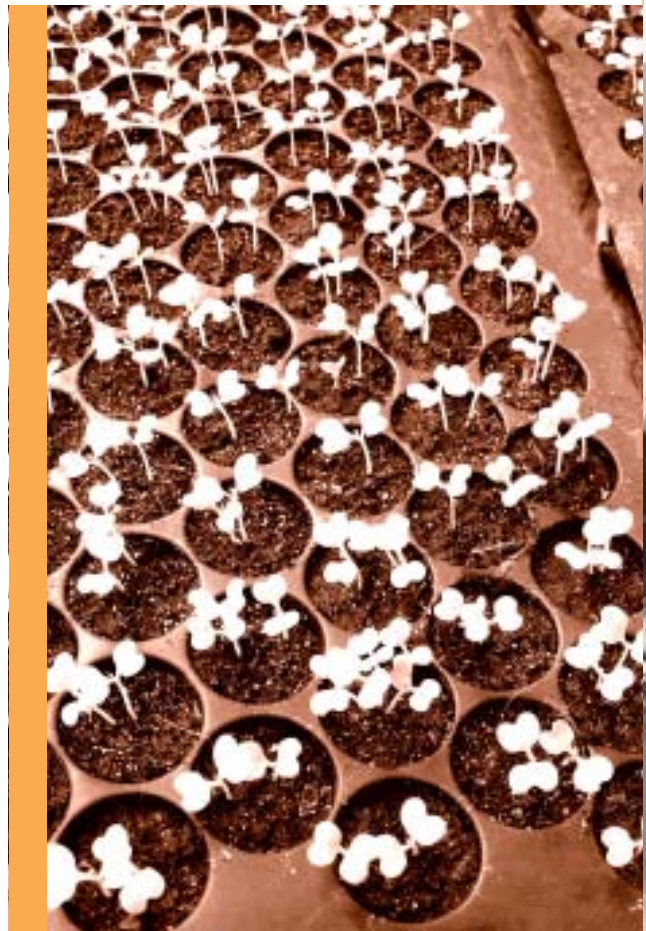
มาถึงตรงนี้ไง หนูได้เข้าร่วมกิจกรรม “ตะลุยป่าค้นหา ต้นน้ำห้วยเขย่ง” พี่ๆ พาไปศึกษาดูป่า ดูต้นไม้ และดูน้ำใน ลำห้วย พบว่าถ้าในลำห้วยยังมีแมลงเล็กๆ อยู่ เช่น กลุ่มแมลง ซีปะขาว สโตนฟาย เป็นต้น แสดงว่าแหล่งน้ำของเรายังอุดม สมบูรณ์ดีอยู่ เด็กๆ อย่างหนูก็เป็นนักอนุรักษ์ตัวน้อยกับเขา เหมือนกัน

ส่วนพวกผู้ใหญ่ อย่างพ่อ แม่ ลุง ป้า ทั้งหลายก็มีส่วนร่วม ในการหาข้อมูลเหมือนกัน เพราะเป็นเจ้าของบ้าน จึงต้อง รู้จักบ้านของตัวเองมากกว่าคนอื่น แต่ก็มีบ้างที่คุ้นเคยจน มองข้ามไป เป็นการได้เรียนรู้ทั้งชาวบ้านและพวกพี่ๆ นักวิจัย พร้อมๆ กัน ได้ทั้งองค์ความรู้ที่ครูบอบอกว่าเราต้องการ เพิ่มเติมนอกเหนือไปจากภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ชาวบ้าน

อย่างเราๆ มีอยู่ ทำให้เรารู้จักโลกสีเขียว ผืนป่าของผาภูมิ บ้านของเราเพิ่มมากขึ้น ทำให้เรายิ่งรักยิ่งหวงแหนบ้านของ เรามากขึ้น

ลุงผู้ใหญ่ยังเล่าต่อว่า “มีการจัดกิจกรรมพาไปดูงาน ตามสถานที่ต่างๆ ฝึกให้เรา (ชาวบ้าน) ได้พูด ได้วิเคราะห์ ได้รวบรวมข้อมูล เวลาไปดูงานตอนกลางวันกลับมาตอนเย็น ยังต้องทำการบ้าน ออกไปพูด ออกไปวิเคราะห์ตลอด พอกลับ มาถึงบ้านก็เปิดเวทีประชาคมในหมู่บ้าน พาชาวบ้านมาช่วย กันค้นหาภูมิปัญญาท้องถิ่น ว่าเรามีความเชี่ยวชาญทางด้าน ไหนบ้าง แล้วก็คัดออกมา คนไหนสนใจด้านไหนก็จะได้รับ การส่งเสริมทางด้านนั้นเป็นเรื่องๆ ไป”

นอกจากเรื่องของผืนป่าแล้ว เรื่องปากท้องก็สำคัญ เท่าที่ ผ่านมาชาวบ้านมีหนี้สินกันเยอะมาก พี่ๆ ทาง ปตท. ยังได้มา ชักชวนให้พวกชาวบ้านเก็บข้อมูลรายรับรายจ่ายครัวเรือน ทำให้รู้ว่าพวกชาวบ้านก็เลยกลายเป็นหนี้สินกัน คิดรวมๆ กัน แล้วเป็นสิบล้านเลยทีเดียว หนูไม่รู้หรอกว่าถ้าเอาเงินสิบลๆ ล้านมากองรวมกันจะสูงเท่าไร แต่คงมากทีเดียว เลยเป็นผล ให้มีการรวมกลุ่มกันตั้งตัวเป็น “สภาผู้นำชุมชนตำบล ห้วยเขย่ง” รวมกันแก้ปัญหา พัฒนาชุมชน โดยหันกลับมา ยึดแนวการดำรงชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง มี ปตท. ให้การสนับสนุน จัดตั้งเป็นโครงการ “ครอบครัวเศรษฐกิจ พอเพียง”

“เมื่อก่อนตอนที่เรายังไม่ได้สำรวจรายรับ-รายจ่าย เราก็ไม่รู้ว่ามีวันหนึ่งเราใช้จ่ายอะไรไปบ้าง พอเราจดบัญชีรายรับ-รายจ่าย ถึงได้รู้ตัวเองว่า เดือนหนึ่ง เราซื้อไข่เยอะมากเลย ซื้อผัก ซื้อปลา โดยที่เราไม่ได้ปลูกเอง พอรถกับข้าววิ่งมาที่ ก็กรูเข้าไปแย่งกันซื้อ”

ตรงนี้จะ ทำให้พวกผู้ใหญ่ ลุง ป้า น้า อาทั้งหลายได้ ความคิดขึ้นมาว่า ถ้าอยากกินไข่ก็ต้องเลี้ยงไก่ ได้กินทั้งไข่สด ทั้งไข่ ไม่ต้องซื้อเขาแพงๆ กิจกรรมนี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้ พวกเราลงมือพึ่งพาตัวเองมากขึ้น บางคนยึดเป็นอาชีพได้เลย จากไก่ 10 ตัว มาเป็น 20 ตัว แล้วค่อยๆ เพิ่มขึ้นเป็น 50, 100, 200, 300 ตัวก็มี หนูยังตั้งใจว่าจะเลี้ยงเจ้าเจ๊ียบไว้บ้างเลย

พอเริ่มมีผลผลิตมากขึ้น จึงกลายมาเป็นตลาดนัดชุมชน บ้านไหนปลูกอะไรมา นอกจากจะแบ่งปันกันแล้ว ที่เหลือ ก็ยังนำมาขายที่ตลาดนัดวันอาทิตย์อีกด้วย มีคนซื้อเยอะมาก คนต่างถิ่นก็มี วันศุกร์เขาก็ขึ้นมาที่ห้วยเขย่งกัน แล้ววัน อาทิตย์ก็ซื้อของกลับไป ขายหมดทุกอาทิตย์ คราวนี้เรามีเงิน เหลือพอที่จะไปใช้หนี้สินทำให้ล้มตาอำปากกันได้บ้าง

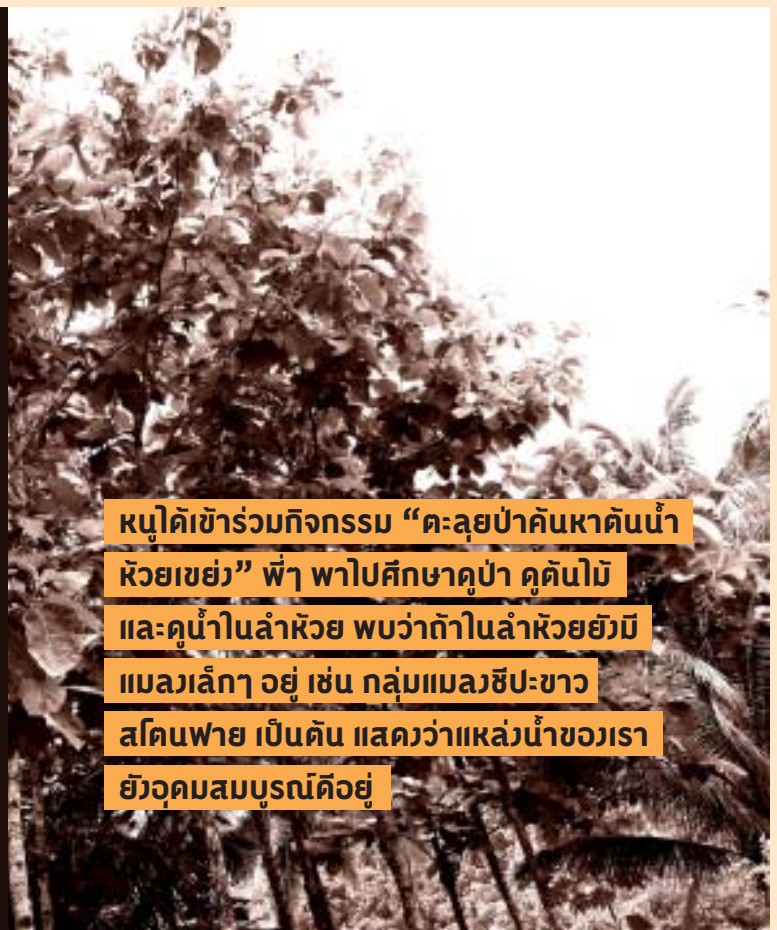
“ชุมชนวันนี้เริ่มคึกคักและมีแนวคิดร่วมกันขึ้นมา เริ่ม สร้างฐานะขึ้นมาได้ เมื่อก่อนตอนที่เรายังไม่ได้เรียนรู้ตรงนี้ ต่างคนก็ต่างไป ต่างคนก็ต่างทำ พอไปดูงาน หันกลับมามอง ตัวเอง มีการจดบัญชีก็เริ่มคิดได้ ต่อไปนี้เราต้องเริ่มใช้เหตุผล

ในการแก้ไขปัญหา แล้วเราก็ต้องช่วยกัน อย่างแม่บ้านอยาก ทำขนมกล้วยขาย เราก็เริ่มปลูกกล้วยไว้รอเลยไม่ต้องไปซื้อ วัตถุดิบที่อื่น จะทำอะไรก็เตรียมปลูกไว้เลยซึ่งจะช่วยลดต้นทุน ได้เยอะ จากที่เราไม่เคยช่วยเขา เราก็ต้องตื่นตี 3 ตี 4 ขึ้นมา ช่วย เราต่างมีความสุขในการช่วยเหลือกัน ปัญหาจึงไม่เกิด รายจ่ายลดลง อาทิตย์หนึ่งแม่บ้านก็มีรายได้เพิ่มขึ้น”

ลุงผู้ใหญ่เล่ายาวจนหนูฟังเพลินเกือบหลับไปแล้ว

ลุงผู้ใหญ่เล่าต่ออีกว่า “พวกเราที่มีทัศนคติเกี่ยวกับสิ่ง แวดล้อมเปลี่ยนไป” “จากเมื่อก่อนอยู่แบบไม่สนใจ ปล่อยมัน ไปตามมีตามเกิด เดียวนี้เริ่มมองแล้วว่า 1. หน้าบ้านต้อง สะอาด รอบบ้านต้องสะอาด 2. ผักต้องมีทุกคน เมื่อก่อนทำรั้ว ก็ต้องไปตัดไม้ในป่า แต่เดี๋ยวนี้เปลี่ยนเป็นรั้วฝัก ผลไม้ รั้วกินได้แล้ว บ้านเราทุกชอยต้องสะอาด ชุมชนต้องเป็น ระเบียบเรียบร้อย แยกไปใครมาต้องอบอุ่น พัฒนาคุณธรรม” อย่างนี้ต้องบอกว่า เดียวนี้เขาพัฒนาแล้ว

อย่างนี้แล้วจะไม่ให้หนูภูมิใจกับบ้านเล็กในโลกสีเขียว ของหนูได้อย่างไร พวกเราอยู่กับธรรมชาติ ในผืนป่าของผาภูมิ ที่แสนมหัศจรรย์ มีอะไรให้ค้นพบใหม่ๆ ที่เดียวในประเทศไทย ที่เดียวในโลก บางอย่างก็พบเป็นครั้งแรกในประเทศอีก กว่าหนูจะโต คงค้นพบอะไรอีกมากมายในป่าชุ่มเขียวขจีผืนนี้ แต่ตอนนี้หนูไปแข่งนับค่างควากิตติกับเพื่อนๆ ก่อนนะ

หนูได้เข้าร่วมกิจกรรม “ทะเลาะปากกันหาคืนน้ำ ห้วยเขย่ง” พี่ๆ พาไปศึกษาดูป่า ดูต้นไม้ และดูน้ำในลำห้วย พบว่าถ้าในลำห้วยยังมี แมลงเล็กๆ อยู่ เช่น กลุ่มแมลงชิปะขาว สัตว์ป่า เป็นต้น แสดงว่าแหล่งน้ำของเรายังอุดมสมบูรณ์คืออยู่

FOREST THRIVES... PEOPLE SURVIVE

Small house in a large forest of Thong Pha Phum, Huai Hhayeng

“WOW!”

“WOW!”

While telling about my community I often hear such an exclamation. That is because my house is nestled in the verdant kingdom of Thong Pha Phum forestry patch in Tambon Huai Khayeng, Kanchanaburi Province. Thong Pha Phum forest is prized with a myriad of biodiversities. I guess now you are curious to know more about our natural wonders.

“*Purajini* or Tricolor Crab” (*Thaiphusa sirikit* (Naiyanetr, 1992)) a freshwater crab in the category of wild crab is named after Her Majesty the Queen to mark her 60th Birthday Anniversary. The crab comes into three colors including red, white, and blue, exactly like the colors of our national flag. It can be found only in Thong Pha Phum forest.

“Kitti’s hog-nosed bat” (*Craseonycteris thonglongyai* Hill, 1974), the world’s smallest bat, can also be seen only at this pristine forest.

With these wonderful creatures, it is not surprising to hear the repeated exclamations occasionally. What’s more, the forest is also home to two new species of butterflies known as *phoe suea bai cu cu lus* (*Eucoenogenes bicucullus* Pinkaew, 2005) and *phoe suea mae vane* (*Eucoenogenes vaneae* Pinkaew, 2005), not including other new floras newly discovered in the vast greenery like *nom daeng thong pha phum* (a kind of shrubbery; *Polyalthia kanchanaburiana* S. Khumchompoo & A. Thongpukdee), or some kinds of orchids called *aueng singto thong pha phum* (*Bulbophyllum reichenbachii* (Kze.) Schltr.), and *aueng jittima* (*Dendrobium chittimae*

Seidenf.). Thong Pha Phum is rich in a plethora of faunas and floras since it is an abundant swampy forest.

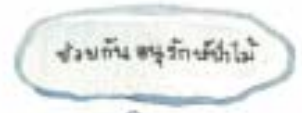
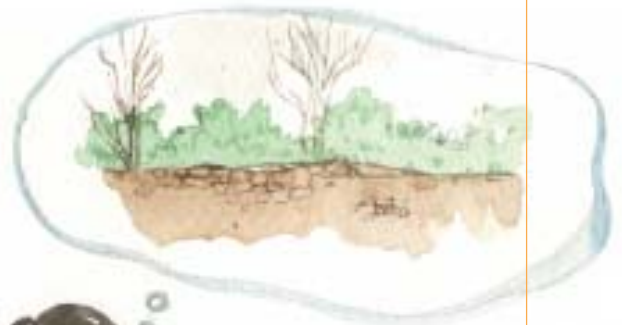
My house is located in Tambon Huai Khayeng which is a part of Thong Pha Phum forest. This Tambon consists of 10 communities including Ban Tha Ma Duea, Ban Pak Lam Pi Lok, Ban Huai Khayeng, Ban Pra Cham Mai, Ban Rai Pa, Ban Rai, Ban Huai Pak Khok, Ban Ruam Jai, Ban Wang Nam Khiao and Ban Tao Than. Village headman Boonniem of Ban Tha Ma Duea or *lung phu yai* (headman uncle) told me that previously villagers lived in the vicinity where Khao Laem Dam is located. But when the dam was constructed they had to move out from their original home and then resettled at Huai Khayeng. Once we could practice several kinds of agricultures like cultivating rice, plants, vegetables, and raising animals. But now our old way of life has been totally changed.

“Back then most of villagers would practice agriculture, cultivating various kinds of trees and plants and keeping animals. But when we are relocated to the new settlement we can’t pursue our old career since the soil is so different. The new community is located on the slope plateau studded with limestone, unsuitable for cultivation.

So we resort to the corn, cotton, and cassava cultivations. Armed with no knowledge about these plants, villagers can earn only a meagre sum of profits. On the contrary, those who sell the pesticides and fertilizers can gain a huge benefit,” said uncle Boonniam.

When the cultivation of rice and vegetables once practiced is impossible a big change occurs. Trees can't bear fruits. Teacher Por from Samakom Pamai Uthit School said that “The land consists of rocks more than soil. Trees have only thick leaves, but not fruits. Previously, money was unimportant since we could collect our plants and fruits from our own land. Nowadays, we need to pay for food because the plantation doesn't yield a bumper harvest. Villagers have no experience and knowledge about the new crops. Then they quit because they got to pay an expensive bill for the water supply but they can sell their vegetables only ten baht a day,”

It is not until 2002, before I was born, many kind adults from PTT accompanied with researchers from the Biodiversity Research and Training Program or BRT have paid Thong Pha Phum a visit in order to initiate the Western Thong Pha Phum Project concerning about the development and the supportive research on biodiversity, a first of its kind in Thailand. The targeted area covers the entire zone of western forest. The study is mainly based on local biodiversities and community's wisdoms. It seems rather academic but uncle Boonniam elaborates the details of project to me with easier words that “Many researchers come provide us with the knowledge about natural resources including soil, water, and forest. They find that our natural environment is changed a lot. Only a few swampy forests can survive. So when we have proper knowledge we can protect our

When the cultivation of rice and vegetables once practiced is impossible a big change occurs. Trees can't bear fruits.

natural home effectively. We then persuade all villagers to preserve this forest. Besides, the youngsters can play their part by surveying flora and fauna and record the names of all plants found in the forest. While trekking in the wild they also visit many swamps. Now they become the little researchers.”

I also partake in an activity entitled “Exploring a forest in quest of Huai Khayeng Upstream”. My senior friends take me to see the wild, tree, and water in the marsh where I find many small insects like *ma laeng chee pa khao* (*Epeorus Tiberius* Braasch and Sokdan, 1984) and Stonefly, etc. This reveals that our water resources are still beautiful. The children like me can also be the little conservationist.

As for the adults like my parents, uncle and aunt, they are also helpful in providing important information to the research team. They are the owner of the green house so they must know every nook and cranny of their house better than others. However, we also overlook some crucial points because we are too familiar with them. This is a good opportunity for villagers, adults, and researchers to learn more about the forest together. Apart from our local wisdoms, we can also harvest new and additional knowledge which makes us get to know more about our green world of Thong Pha Phum. As a result, we feel the urgent need to treasure and cherish our home more seriously.

Uncle Booniam further explained that “Several activities like a field trip are useful since they help train villagers to speak, analyze, and gather more information properly. At the end of the day they still need to do their homework by speaking in the public and making analysis from what they have learned. Next, they have to open the forum in the community in order to brainstorm ideas from other villagers and find out our local wisdoms in which they specialize. Each person who has particular expertise will be fully supported so he can hone his personal skill efficiently.”

In addition to forest conservation, villagers’ livelihood is also considerable. Over the years, villagers are plunged into great debt. Officials from PTT have persuaded them to record their household expenses on daily basis. Then they know that all households are in debt. The total debt is worth of 10 million baht. I really don’t have an idea how tall the mountain will be if built by a 10 million baht. It may be pretty much tall. Consequently, villagers join forces together to establish the Tambon Huai Khayeng Leader Community Council to settle the pending problems and develop the community by resorting to the principle of self-sufficient economy. With the support from PTT, the project named “Sustainable Economy Family” is later initiated.

“Previously, we have never recorded our household expenses so we don’t know how much money we spend daily. But when we start writing down our daily expenses we then know that we buy a lot of eggs monthly. We also purchase vegetables and fish from the merchants. When the truck loaded with fresh foods arrives in the community we hurriedly approach to it and buy the foods.”

We must be more reasonable when it comes to problem solving. And it is imperative for all of us to support each another.

Soon comes the idea of raising chickens if we want to eat eggs. We can eat both fresh eggs and chicken, no need to buy them at expensive price at the market. This activity stimulates villagers to stand on their own feet. Some even make a living by raising chickens. Starting from only ten chickens now the population of the animals kept increases to 50, 100, 200, and 300. I also have a plan to keep some chicks too.

The excessive crops then lead to the establishment of community’s market. Apart from sharing the produces

with each another, villagers also bring the excessive crops to sell at the Sunday market too. Our commodities are sold like hot cakes. Many outsiders also come buy our crops. They visit our community on Friday and go back home on Sunday with our produces. Our goods are sold out every Sunday. Therefore, we have enough money to pay back our debt and we can be more self-reliant.

“Momentarily, our community is so brisk and busy. We share the same concept of living. People can upgrade their standard of living. In those days when we had no knowledge about account and sustainable economy, we lived separately and didn’t cooperate with each another. But now when we have time to look back to our past and start recording our own expenses we know right away what we have to do. We must be more reasonable when it comes to problem solving. And it is imperative for all of us to support each another. For example, if the housewife wants to make sweet banana, we then start planting the banana trees, no need to buy the raw materials from the market. If we have a plan to produce other sweets we will then cultivate several kinds of trees that can be used in the manufacturing process. This can help reduce our cost. Previously, I never wake up early to help my wife but now I have to get up at 3 or 4 a.m. to lend her a helping hand. We are happy to help each other. So the problems are not arisen and the expenses are decreased. The housewives can earn more income,” uncle Booniam tells me so long that I almost fall asleep.

Uncle Booniam further elaborates that “Our attitudes towards natural environment is changed. Once we ignored our surroundings. We left it on the mercy of fate. But now we start to realize the importance of our vicinity. We keep the front of the house and the neighborhood clean all the time. Besides, every household must cultivate several kinds of vegetables around their house and they can serve as the natural fence. Once villagers got to cut woods from the wild to construct the fences but now they resort to “edible fences”, meaning that they can collect vegetables and fruits along their fences. What’s more, every soi must be clean. Community must be neat. Our guests must receive warm welcome. Villagers need to develop their morality. We can say that now we are already developed.

With these achievements, that is why I am so proud of my green world. We live with nature. There are still many marvelous and new things waiting to be discovered in the Thong Pha Phum forest, the country and the world’s first forest home to many new species of faunas and floras. Before I grow up as an adult there might be countless discoveries in this verdant and fertile land.

But now I got to go counting the bat population with my friends first.

วัตถุประสงค์ : เพื่อเป็นสื่อหนึ่งในการรวบรวมและนำเสนอแนวคิดหรือทัศนะใหม่ ทั้งภายในและต่างประเทศ ซึ่งอาจเป็นทางเลือกในการแก้ไขปัญหาสำหรับสังคมไทย ด้วยการนำบทความทางวิชาการที่คัดเลือกนำมาลงหรือเรียบเรียงขึ้นใหม่ โดยไม่มีการให้ความคิดเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์เพื่อเป็นการชี้แนะ ทั้งนี้เพราะ บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ในฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งของสังคมไทย ปรารถนาที่จะเป็นสื่อกลางในการนำเสนอทางเลือกใหม่สู่สาธารณชน เพื่อประโยชน์แก่สังคมไทยและประเทศ • วารสารรายไตรมาสของบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ปีที่ 15 ฉบับที่ 3 ประจำเดือนกรกฎาคม - กันยายน 2550 • ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ : นายประเสริฐ บุญสัมพันธ์ • คณะที่ปรึกษา : ศาสตราจารย์ ดร.ระวี ภาวิไล, ศาสตราจารย์ ดร.นิธิ เอียวศรีวงศ์ • กองบรรณาธิการ : ส่วนแผนประชาสัมพันธ์ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) • ออกแบบข้อมูลรวบรวมและจัดทำ : บริษัท แพลน กราฟิก จำกัด • จำนวนพิมพ์ : 21,000 เล่ม • หมายเหตุ : บทความ แนวคิด หรือทัศนะใดๆ ในวารสารนี้ เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน และไม่จำเป็นต้องเป็นของ บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) จะเห็นด้วยเสมอไป และกรุณาอ้างถึงวารสาร “**สื่อพลัง**” ในการพิมพ์ซ้ำบทความใดๆ ในวารสารนี้

Objective : To serve as channels to convey new perspectives, both domestic and overseas, through academic articles, which may be another alternative solution problems in the Thai society without any persuasive comment or criticism. PTT Public Company Limited, as a member of the Thai society, wishes to be a medium in presenting a new alternative to the public for social and national benefits. • A quarterly journal of PTT Public Company Limited Vol. 15 No. 3 July - September 2007 • Honorary Consultant : Mr. Prasert Bunsumpun • Consultant Board : Prof. Dr. Rawi Bhavilai, Prof. Dr. Nithi leosriwong • Editorial Staff : Public Relations Planning Division, Corporate Public Relations Department, PTT Public Company Limited • Information, Design and Production : Plan Grafik Co., Ltd. • No. Printed : 21,000 • N.B. : Opinions expressed in “**Power The Thought**” are solely those of the writers and are not necessarily endorsed by PTT Public Company Limited. Reproduction in any manner, in whole or part, of text, photograph or illustration, is allowed with acknowledgement.

ขอขอบคุณ

1. อาจารย์จิรัฏฐ์ แจ่มสว่าง โรงเรียนสวนกุหลาบนนทบุรี
2. เครือซีเมนต์ไทย (SCG)
3. บริษัท เมอร์ค จำกัด
4. บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด
5. บทความเรื่องระบบงานสื่อและเทคโนโลยีการศึกษา จาก www.geocities.com/taoliks
6. บทความเรื่องหวังว่าคงไม่มี จากหนังสือพิมพ์สยามรัฐ วันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2546

Special Thanks

1. Ajarn Jirat Chamsawang, Suan Kularb Nonthaburi School
2. Siam Cement Group (SCG)
3. Merck Ltd.
4. Toyota Motor Thailand Co., Ltd.
5. Article in the Working System of Media and Instructional Technology from www.geocities.com/taoliks
6. Article entitled “Hoping Nothing” from Siam Rath Newspaper published on January 10, 2003